

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

DESPRÉS D'AQUESTA CRISI
TOT SERÀ MOLT DIFERENT
DE COM ÉS ARA

Francesc
Torralba

Director de la Càtedra
Ethos de la Universitat
Ramon Llull

LA COLUMNA

Valors emergents

En èpoques de crisi, les preferències dels ciutadans experimenten una profunda transformació. No em refereixo només a les crisis econòmiques o socials; també a les crisis personals. La crisi posa en relleu el que és vertaderament essencial i valuós i deixa en un segon pla el que és efímer, sobrer o relatiu. De vegades per descobrir el que realment és valuós cal experimentar una crisi. Quan un està malalt, per exemple, s'adona de com de valuós és estar sa. Quan un pateix precarietat econòmica, s'adona de com és de valuosa l'estabilitat i el benestar material.

LA CRISI SISTÈMICA QUE ESTEM patint no és un petit parèntesi en la marxa històrica del progrés. És una profunda davallada, una ruptura que posa entre parèntesis conviccions, estils de vida, de consum i de producció. Molt probablement, després d'aquesta intensa i extensa crisi que estem patint, tot serà molt diferent de com és ara. És difícil preveure-ho, però el que ara observo és l'emergència amb molta força de quatre valors que són reconeguts per persones i per grups de molt diversa naturalesa.

EMERGEIX EL VALOR DE LA FAMÍLIA. No em refereixo a la família tradicional. Tampoc als hàbits i costums d'aquella família del passat. El que emergeix és la solidaritat intrafamiliar, formes d'ajuda dins de l'esfera familiar. Hi ha fills grans que no

poden emancipar-se, perquè no troben feina. Estan aixoplugats a casa, a recer del món, gràcies a la generositat dels seus pares. Hi ha fills que han tornat a la casa paterna perquè s'han quedat sense feina i no poden pagar el lloguer o la hipoteca. La família acull i aixopluga. Centenars d'avis i d'àvies atenen els seus néts tots els dies del curs escolar sense cobrar ni cinc. Si aquesta ajuda s'hagués de pagar, moltes famílies no podrien assumir-ho i renunciarien a tenir fills. El drama de l'atur toca de molt a prop. Tots tenim algun germà, algun cunyat, cosí o nebot que pateix aquest flagell i ens sentim solidaris amb la seva situació.

TAMBÉ CREIX, DINS D'AQUEST magma social, el valor del treball. Tenir feina és cada cop més valuós. Ja no la veiem com una fatalitat, ni com una maledicció divina, sinó més aviat com una benedicció, com a actiu que cal defensar, protegir i conservar. Anar a treballar ja no és una condemna, sinó una sort, gairebé un privilegi. Aquesta nova manera de valorar el treball no és del tot nova, per-

De vegades per descobrir el que realment és valuós cal experimentar una crisi

què era ja present en l'imaginari col·lectiu dels nostres avis.

EMERGEIX L'AJUDA MÚTUA i la cooperació més enllà de l'entorn familiar. Les associacions de voluntaris es mouen més que mai, també les entitats del tercer sector estan essent decisives per afrontar les conseqüències de la crisi. Hi ha una ajuda mútua no formal, a pla d'escala, entre veïns i amics, un intercanvi de béns materials o immaterials sense utilitzar el diner. Els bancs del temps desperten molt interès i l'esperit de cooperació està suplantant l'esperit competitiu i individualista que ha estat omnipresent en els darrers trenta anys.

FINALMENT, IRROMP AMB FORÇA el valor de l'emprenedoria. Potser no emergeix per convicció, sinó més aviat per necessitat, però, en qualsevol cas, és un valor que està profundament lligat a la nostra tradició civil i que la crisi ha activat com mai. Emprendre és un acte que inclou audàcia, però que requereix intel·ligència i imaginació. Els millors graduats no poden esperar passivament a casa que els soni el telèfon. S'han de moure i crear realitats noves per oferir els seus talents a la societat. Han de fer-s'hi un forat. Per això em sembla una bona iniciativa que l'administració emprengui el desig de formar els nois i noies en l'esperit emprenedor, perquè el futur és d'ells i els hem de donar confiança per creure-hi.

Tarragona: més Rambla

Ignasi Riera

Escriptor

Xops, que va ploure dia i nit. I amarats, a més, de legítima nostàlgia. De temps de Tabacalera i de La Llibreria de la Rambla i l'alternativa cultural de Tarragona (1968-1970). Presentació a càrrec de Josep Maria Muñoz i Lloret, digne director de *L'Avenç* digníssim i, a més, nét d'alcalde tarragoní republicà. Qui atiava tots els focs, i tots els calius: Ramon Marrugat Cuyàs, un penedenc que havia estat el llibreter de referència i que ara s'ha capbussat en els secrets de la filologia, aplicada als fragments, encara vius, de la seva petita pàtria. Ep! Un llibreter que, en temps de Congrés de Cultura Catalana, que tenia ben poc a veure amb les tertúlies dels savis de Vilatrística perquè la seva era una voluntat programàtica, de reconstrucció nacional, ja assistia al Congrés de Professionals Llibreters dels Països Catalans a Calella.

La dècada dels 60 –i bastaria dir: això és així perquè va dir-ho Joaquim Molas– va ser prodigiosa per a un petit país vençut, segregat, humiliat, odiat amb ferotgia pels poders franquistes (que em temo que van marcar un estil que encara els funciona, als actuals ministres de l'*Espanya de charanga y pandereta*). La podrem recordar, si el ministre Wert no ho prohibeix, com la dècada del llibre en català. I de tot allò que potenciava que el català, llengua prohibida per als usos oficials, començés a ser una llengua escoltada. Llibres i Nova Cançó s'agermanaven. Van ser moltes les eines de la revifada: des d'editorials com ara Estela, Nova Terra, Pòrtic, Selecta i, sobretot, Edicions 62, sense oblidar EDIMA, que demostrava que els catalans d'aleshores eren de veritat internacionalistes, sense complexos. Doncs bé: va haver-hi feina excel·lent de bibliotecàries arreu del país. I d'arxiveres i arxiviers. I centres d'estudis comarcals. I ateneus. Se m'acaba l'espai. Recomano, però, la lectura d'aquest llibre, possible gràcies al Centre d'Estudis Històrics i Socials Guillem Oliver. Hi desfilen, entre els que ja no hi són: Joan Fuster, Ovidi Montllor, Maria Aurèlia Capmany, Hernández Pijuan, Ramon Comas i Maduell. Ho confesso: em posaré, tot seguit, a llegir Artur Bladé, com ho he fet amb Pin i Soler o Rovira i Virgili. I això que a Tarragona, dijous, plouia de valent.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

